

(המשך מעמוד 9)

אטיאט משולחנו העמוס והמתרוקן של התובע, לשולחנו הריק והמתמלא של השופט. התובע התרוצץ בין שני השולחנות, קרא פסקידין, העביר חומר לשופט, הלך ושוב ומוזע.

סליחת השוטר

באולם ההמולה היתה כשיאה, התגיגה נמשכה. הנאשמים יצאו מן האולם וחזרו אליו. אחרים פתחו דלת,

כשהוא נמצא באולם המישפטים, יושב לידו שוטר, לפעמים שניים, אחד מכל צד. הוא אינו רשאי, וגם לא יעלה על דעתו אף בחלומות פרועים, לעזוב את אולם המישפטים באמצע הדיון, ובוודאי לא יעשה זאת בלי לבקש את רשותו של כבוד השופט. אסור לו לרבר עם איש.

במיקרה שיש לו משהו חשוב לומר, הוא יכול לכתוב פתק לעורך-הדין שלו. עם בני-מישפחה מותר לו לרבר רק לפעמים ורק בהפסקות, כמובן כששוטר אחד או יותר צמודים אליו, חוק, כרי שלא יברח.

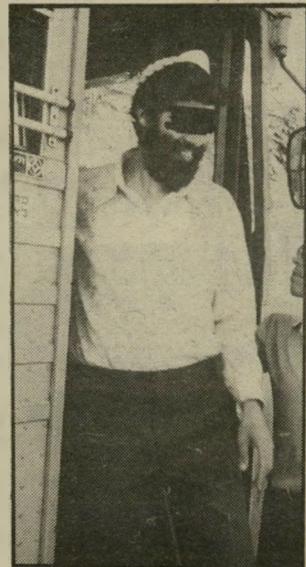
לא יעלה על הדעת שמישהו יכניס לעצור אוכל לתוך אולם המישפטים, בעוד הדיון נמצא כשיאו, ואין לחלום על זה שיפתח פחית מיץ תוך כרי דבריו של כבוד השופט. אם יעז לעשות אחד מן הדברים האלה, הוא צפוי לעונש חמור על כיוון בית-מישפט ויסתכן בכך שהמשך הדיון יתנהל בלעדיו.

שמו מותר לפירסום עוד בשלבי המעצר הראשונים, כשהוא מוכא להארכת המעצר הראשונה, אחרי 48 שעות, מלבד מיקרים יוצאי-דופן במיוחד, כאשר יש סיבה טובה לכך, וגם אז האיסור תקף רק עד להגשת כתב-האישום.

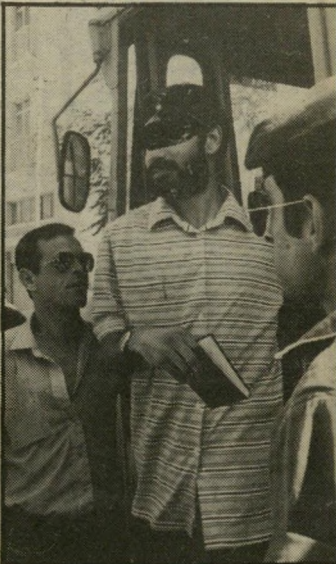
אילו רצה אחד הטורוריסטים היהודיים לכרוח ממעצרו, לא היה צריך לתכנן כלום. הוא לא היה צריך לטרור בחפירת מינהרה ארוכה, לא היה צריך לארגן לעצמו משורית ולעמול במשך שעות רבות כדי לנסר את סורגיה-צוהר של חדר מעצרו.

נאשם מס' 14 ופלים

נאשם מס' 3 שוקולד

נאשם מס' 16 פחית-משקה

הוא גם לא היה צריך לראג לחברים מבחוץ שארגנו פיצוץ או מומיה אחרת בבית-המעצר. כל שהיה צריך לעשות הוא לקום ממקומו באולם המישפטים, לצעוד החוצה אל המיסדרון, לבקש את סליחת השוטר ששומר על פתח הכניסה לאגף — ולצעוד החוצה כשיא הטיבועיות.

היה מרגיש בהיעדרו.

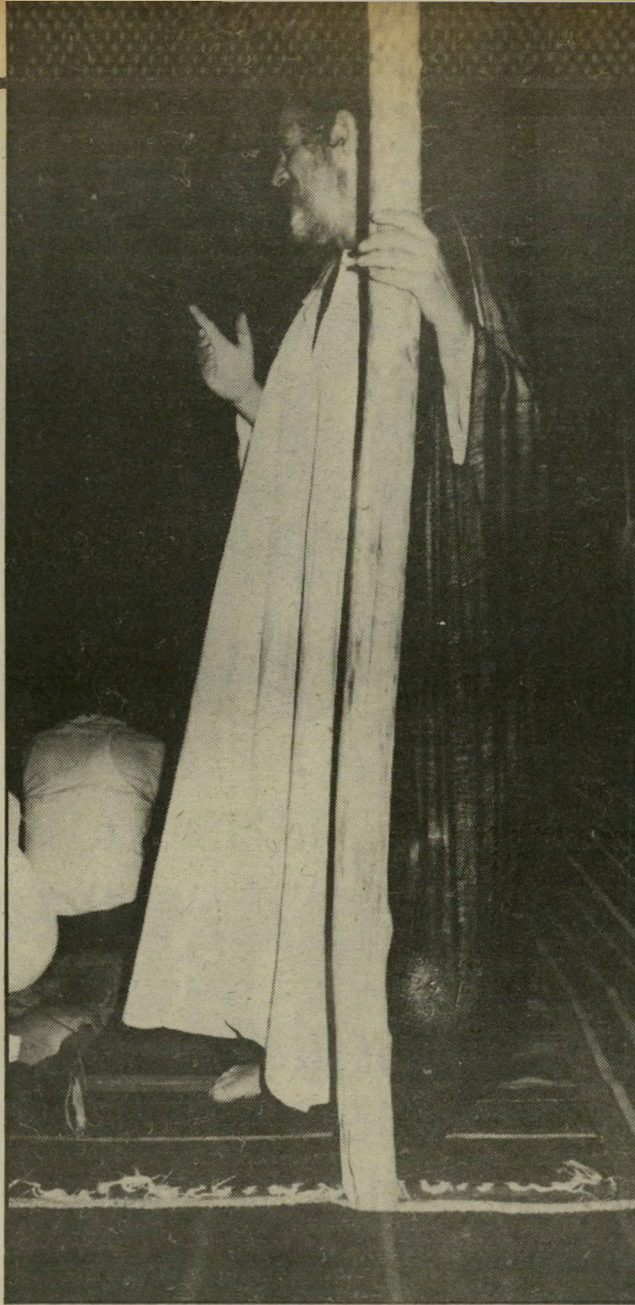
חבריו ובני-מישפחתו, שאינם עוצרי רים, נאצים בדיק כמוהו, בכיסות סרוגות, ציציות, זקנים, וסנדלים. תמונתו לא פורסמה מעולם, שמו חסוי ואסור לפירסום. הוא פשוט היה יוצא מבית-המישפט והולך הביתה. וכל זה כאשר הוא נאשם ברצח ובהשתתפות לאירגון טרור, כאשר המעשים המיוחדים לו מצוררים צמרמורת ככל אדם סביר.

גם איש משוטרי מישפטי-הגבול שהסתובבו במשך כל שעות הדיון מסביב לבניין בית-המישפט, כשהם חבושים קסדות וכידיהם אלות-עץ, לא היה מבחין כי הצעיר המוזקן העובד את המקום הוא בעצם איש-מתחרת, ולא סתם תומך נלהב או קרוב-מישפחה.

שיבוע מן הנאשמים נעצרו השבוע עד לתום ההליכים. הדיון בבקשת המעצר הוא שאר החבורה ממשיך להידחות. פירסום השמות עדיין לא הותר, ומי יודע מתי יותר.

ענת סרגונטי

מה זה מעשה מאונה? לדעת הנאשם — רק נגיעה באבר מין. אך השופט חשב אחרת

פגיעה וראית או אפשרית בקטין מצדיקה סטייה מן העיקרון, הוא סגר את הדלתיים.

כמו אל הבת שלי

מאז ועד מתן פסקי-הדין, התנהל המישפט ללא קהל, רק דמותו של רן בן-אמוץ במיונו, כשהוא יושב ליד הסניגורית שלו, הסגירה את העובדה כי מישפטו טרם הסתיים. באחת ההודמנויות הללו ישב בן-אמוץ ליד עורכת-הדין לירסקי במיונו ההומה של בית-המישפט. קבוצה קולנית של תלמידים הציצה למיונו בתיקווה לפגוש אישיות מפורסמת. לפתע פרצו הילדים כשאי גות שימחה והתנפלו על המזון בעטים שלופים. הם עברו בסערה על פניו של בן-אמוץ והמשיכו לשולחן אחר, שאליה הסבה במלוא הררה פנינה רוזנבלום. הם הקיפו אותה כרבורים, משכו כשרוליה וביקשו חתימות, איש מהם לא היפנה את מבטו אל הסופר שבאותו יום נראה צעיר והרור במיוחד, מכיוון ששערו המלבין היה צבוע בצבע

כדי לפייס את בת ה-12, נתן לה רן בן-אמוץ במתנה את "ילקוט הכזבים", כמזכרת לכך שגם הוא וגם סבה שירתו בפלמ"ח

חום טבעי. "איה יום עצוב לספרות העברית", העיר עורך-דין שראה את המתח, "הרוזנבלום ניצחה את הזיור נים".

בחדש אוגוסט 1983, נסעו הוריה של הקטינה לחוף-לארץ, והשאירו אותה, את אחותה ואת אחיה אצל דודה. סוף-שבוע אחד כילתה הקטינה אצל דודה אחרת שלה. המתגוררת ביפו, בשכונת לרן בן-אמוץ. השניים בילו זמן מה בביתו של הסופר ואז נאלצה הרודה ללכת לארוחת-ערב. היא שאלה את הקטינה אם היא רוצה להצטרף אליה, או להישאר למשך שעות ספורות אצל בן-אמוץ. הילדה אמרה שהיא מעדיפה להישאר אצלו.

אחרי שהרודה הלכה, הזמין הסופר את הילדה להצטרף אליו על הערסל שבו שכב. הוא ליטף את שיערה ואחר כך ירד לגב. הוא עיסה את שכמותיה ושאל אם היא נהנית. אחרי-כך עבר לשכב על המיזבץ בחדר-הגדול. זהו מישטה גדול, המרופד במזרנים ועליהם שטיח והרבה כריות. שם התיישב מולה ודחף אותה בעדינות אחורה. היא נפלה על השטיח, ואז פקק את אצבעותיה, ליטף בשערו בין רגליה ושאל אותה איך היא מרגישה. הוא דגרג עם אפו את רגליה, ליקק בלשונו את אצבעות רגליה ושוב שאל איך היא מרגישה. אחרי-כך דחף את ידו תחת חולצתה, עיסה את גבה ונשק את חזה. הילדה התחילה לבכות. כאשר שאל מדוע היא בוכה, היתה במבוכה רבה ואמרה כי היא בוכה מפני שיא

החברה" וכי הוא "הסמכות האחרונה של חיו", נראה פאתטי מאוד בבית המישפט. כאשר ניסה להתגונן בפני האשמה של מעשה מגונה בקטינה כשטען כי מה שעשה לה לא היה מעשה מגונה.

הוא התגלה כגבר בן 60. שירידיה משאירה אצלו, לשעה, ילדה בת 12, והוא מנצל את המצב, מלטף את גבה מתחת לחולצתה, מלטף את רגליה בשיער-ראשו, מלקק את כפות רגליה ונושק לחזה. נראה, כי אפילו השופט חש רחמים מסויימים כלפי הסופר הנודע, ועל כן הקריא את פסקי-הדין ברלתיים סגורות. אולי בכך חשב למנוע את חרפתו של אביר-הזיונים של ישראל.

אולם עירנותם של שני כתבי הצהרונים, איה אורנשטיין ממעריבי ומשה רונן מידיעות אחרונות גרמה לשופט לשנות את דעתו ולהתיר את הפירסום, מלבד שמה וכל פרט מזהה של הקטינה.

בראשית הדיון העידה חוקרת-נוער, ששוחחה עם הקטינה אחרי המעשה וגבתה עדות מפיה. היא אמרה כי כל פירסום עלול לגרום נזק רב לילדה, ולכן ביקשה כי המישפט יישמע ברלתיים סגורות. הסניגורית, נירה לירסקי, התנגדה לשני הרברים. היא ביקשה שהמישפט ייערך ברלתיים פתוחות, וכי הקטינה תבוא בעצמה להעיד בבית-המישפט ותיחקר על עדותה. עיקרון הפומביות הוא מקורש. החליט או השופט. אולם

למה לא צעקת? למה לא נתת לו מכה על הירד? שאלה חוקרת-הנוער את הקטינה בת ה-12, והילדה ענתה לה: "לא יכולתי, הייתי כלייך בנוכה. הוא הוכיר לי את סבה שלי".

ואומנם, מבחינת הגיל הכרונולוגי, יכול רן בן-אמוץ, שעבר לפני זמן קצר את שנתו ה-60 להיות סבה של הילדה. בשיחה שניהלו לפני המעשה המגונה, סיפרה לו הילדה כי סבה היה בפלמ"ח, ורן בן-אמוץ העלה גם הוא זיכרונות מאותה תקופה.

כאשר ניסה למחרת לפייס אותה, נתן לה במתנה ספר שהקריש לה, הספר היה ילקוט הכזבים, לזכר הפלמ"ח, שהיה משותף לו ולסבה של הקטינה.

בהגנתו המישפטית היה רן בן-אמוץ מוכן להרחיק לכת עד כדי כך, שהודה כי כל מה שעשה עם הקטינה נעשה מרגשות אבהיים. "כך הייתי נוהג גם עם ילדי כשהם היו כגילה, והם נהנו מכך", העיר בבית-המישפט. אולם בית-המישפט לא קיבל את גירסתו זו. השופט יהושע בן-שלמה, כתב בהכרעת-הדין: "לגבי העובדות שהוכחו, בוודאי אין כל הסבר אחר, וזאת מניע של יצר-הרע".

הסופר, המתפרנס זה עשור כמעט מיצירות המתבססות על אונן המיני ונסינו הרב עם נשים. הגבר שכתב את לא שם זין, זיונים זה לא הכל ואיונוני הדרך, האיש שהודה כי ראינות אין ספור כי הוא: "מחרבן על